

QUA ĐI VÀ CUỘC SỐNG

Đoàn Khôi msc

Tháng bảy, trời giữa mùa đông, dường như lòng người cũng theo đông đi trong những chiều ảm đạm và những sáng ban mai chậm thức giấc. Ngoài kia những chiếc lá vàng rụng rơi, phủ kín đường đi. Dường như mọi thứ trong cái đông lạnh xung quanh tôi đang dần qua đi trong lặng lẽ. Thời gian qua đi. Sự sống trên những chiếc lá vàng kia cũng qua đi. Những sự qua đi như thế trong vòng xoay chuyển của thời gian khiến tôi chợt ngẫm nghĩ về những gì đang qua đi trong đời mình; và có lẽ không chỉ là đời tôi nhưng có khi bạn và tôi cũng đang trải qua cùng những kinh nghiệm qua đi như thế.

Có đến rồi cũng sẽ lúc có ra đi. Có lẽ đó là một quy luật cuộc sống. Thế nhưng khi nói đến qua đi, lòng người có lẽ mang một nỗi buồn rất đặc trưng, riêng biệt. Cảm giác của bạn và tôi thế nào khi một cái gì đó phải qua đi trong cuộc đời mình? Cảm giác mình thế nào khi một cuộc vui nào đó phải nói lời chia tay? Cảm giác thế nào khi bạn và tôi phải tiễn một người bạn ra đi để rồi biết rằng tình bạn sẽ dần qua đi trong năm tháng? Cảm giác của tôi và bạn thế nào khi những thứ mà mình đang có, đang tận hưởng trong cuộc sống, sẽ có lúc phải qua đi?

Bạn thân mến, qua đi có khi sẽ không bao giờ trở lại được. Những người phải rời xa quê hương năm xưa có lẽ biết được rằng khi họ ra đi là mọi thứ quen thuộc, những người thân thương của họ rồi sẽ qua đi theo thời gian và có khi họ sẽ không bao giờ lấy lại được những thứ đã qua đi, không bao giờ gặp những người đã qua đi. Thế nên, qua đi mang lại cho lòng người một cái buồn sâu thẳm, có thể pha lẫn chút tiếc nuối, có thể cả nỗi đau không thể nào bù lấp được theo thời gian.

Trong tình yêu có lẽ cũng thế. Khi qua đi rồi, tình yêu khó mà quay trở lại. Có trở lại cũng chỉ là những kỉ niệm, những cảm giác thân quen; thế nhưng còn tình yêu như thuở nào thì có lẽ chỉ thấp thoáng nào đó trong góc nhỏ của con tim.

*“Cuộc sống đâu lường trước điều gì,
Tình yêu có thể đến rồi đi
Bàn tay dẫu đang nắm thật chặt mà vẫn lạc nhau....*

*Kể từ ngày đó hai ta chẳng thấy nhau
Anh sống ra sao yêu người thế nào
Ở nơi xa lạ nhiều lần nghĩ đến anh
Rồi hỏi đêm đen làm sao em quên.*

*Nhiều năm tháng em trở lại lối xưa
Anh có biết không trong em vẫn rung động
Cảm giác quay về, nhưng giờ anh với em chỉ là người yêu cũ.”*

(Trích lời bài hát *Người Yêu Cũ*, nhạc sĩ Phan Mạnh Quỳnh, ca sĩ Khởi My)

Có những tình yêu đôi khi chỉ còn được nhớ trong tâm trí và quá khứ của con người. Thiết nghĩ đôi khi rất muốn mang những mối tình ấy quay trở về hiện tại, nhưng có lẽ sự giới hạn

của hoàn cảnh sống, của con người không còn cho phép nữa. Có những mối quan hệ tốt đẹp tôi đã từng có với những người bạn, người thân quen trong đời. Thế nhưng rồi vì cuộc sống thay đổi, vì sự giới hạn của thời gian và công việc mục vụ mà có khi những con người ấy, những mối tương quan ấy đã qua đi dần theo tháng năm. Đôi lúc tôi ngồi ngẫm nghĩ về những con người ấy mà lòng trầm ngâm không lời diễn tả.

Có những gì đang qua đi trong cuộc sống của tôi và bạn mà mình dường như không nhận ra? Có những ai trong đời mình đang đi qua trong âm thầm, lặng lẽ, để rồi đến một lúc nào đó ta nhìn lại và chợt thấy nuối tiếc? Cái qua đi đáng tiếc nhất là cái đi qua của những người mà tôi và bạn gần gũi nhất, yêu thương nhất. “Bàn tay dẫu nắm thật chặt mà vẫn lạc nhau” đấy thôi!

Cuộc sống con người ta là một sự tiếp nối từ sự qua đi này đến một sự qua đi khác. Đó như là một điều nhắc nhở cho chúng ta rằng cuộc sống này chỉ là một thời. Một thời để yêu và một thời để chia tay. Một thời để sống và một thời để chết đi. Một thời vui vẻ và một thời phải khóc than. Một thời trong hy vọng và một thời tìm kiếm lại hy vọng. Một thời để gieo trồng và một thời để gặt hái (xem Sách Giảng Viên chương 3).

Cuộc sống con người là một sự đan xen giữa những màu sắc cuộc sống; và tùy theo cách nhìn của mỗi người mà chúng ta có những cảm nhận và cách nhìn về những màu sắc ấy khác nhau. Có người chỉ thấy một màu đơn lẻ trong đời mình. Có người thấy được hai màu: trắng và đen. Người ta nhìn đời cũng bằng hai sắc thái rõ ràng ấy. Cũng có người thấy đời mình pha trộn quá nhiều màu sắc mà cảm thấy lòng rối bời, cuộc sống nhiều chộn rộn, ồn ã. Thế nhưng cũng có người thấy đời mình là một cầu vồng, đa dạng nhiều tông màu nhưng vẫn hài hòa và an bình.

Qua đi để cho những cái mới đến. Hay nói đúng hơn, qua đi là một đòi hỏi phải để cho mọi sự tự nhiên xoay chuyển theo lý lẽ và quy luật của nó. Các môn đệ đầu tiên của Đức Giê-su có lẽ hiểu rõ điều này nhất khi Ngài nói với các ông: *Ta đi để Thánh Thần đến với các con; nếu ta không ra đi thì Thánh Thần sẽ không đến* (xem Tin Mừng Gio-an, chương 16 câu 7). Thánh Thần sẽ không đến khi mà các môn đệ vẫn còn khăng khăng giữ lấy con người Giê-su vốn dĩ đã chết, sống lại và đã đi vào vinh quang của Thiên Chúa hằng sống.

Ở đây, không phải Thánh Thần không hiện diện với các môn đệ khi Chúa Giê-su Phục Sinh chưa trở về với Chúa Cha. Thánh Thần luôn hiện diện với các ông, vẫn luôn hiện diện trong hành trình rao giảng của Đức Giê-su trước khi Ngài bị đóng đinh và sống lại (xem tin mừng Lu-ca, chương 3 và 4). Thế nhưng, nếu như các môn đệ không để cho sự hiện diện bằng xương bằng thịt của Thầy mình trong hình thể con người Giê-su Na-za-rét ra đi, thì các ông sẽ không nhận biết được sự hiện diện của Thánh Thần đang hoạt động giữa các ông. Thế nên, chấp nhận thực trạng qua đi đôi khi là một đòi hỏi cần thiết, cho dẫu có mất mát và trống trải trong lòng người.

Một câu chuyện kể về một nhà vua thế này:

Một ngày nọ, nhà vua bỗng muốn làm bề mặt một cận thần thân tín của mình. Vua bèn nói với ông: "Bên này, ta muốn ông mang về cho ta một chiếc vòng để đeo trong ngày lễ và ta cho ông sáu tháng để tìm chiếc vòng đó".

Bena trả lời: "Nếu có một thứ gì đó tồn tại trên đời này, thưa đức vua, tôi sẽ tìm thấy nó và mang về cho ngài, nhưng chắc là chiếc vòng ấy phải có gì đặc biệt?"

Nhà vua đáp: "Nó có những sức mạnh kỳ diệu. Nếu kẻ nào đang vui nhìn vào nó sẽ thấy buồn, và nếu ai đang buồn nhìn vào nó sẽ thấy vui". Nhà vua biết rằng sẽ không đời nào có một chiếc vòng như thế tồn tại trên thế gian này, nhưng ông chẳng qua muốn chêu chọc người cận thần của mình.

Mùa xuân trôi qua, mùa hạ đến nhưng Bena vẫn chưa có một ý tưởng nào để tìm ra một chiếc vòng như thế.

Vào đêm trước ngày lễ, ông quyết định lang thang đến một trong những nơi nghèo nhất của kinh thành. Ông đi ngang qua một người bán hàng rong đang bày những món hàng trên một tấm bạt tồi tàn. Bena dừng chân lại hỏi: "Có bao giờ ông nghe nói về một chiếc vòng kỳ diệu làm cho người hạnh phúc đeo nó quên đi niềm vui sướng và người đau khổ đeo nó quên đi nỗi buồn không?"

Người bán hàng lấy từ tấm bạt lên một chiếc vòng giản dị có khắc một dòng chữ. Khi Bena đọc dòng chữ trên chiếc vòng đó, khuôn mặt ông rạng ngời một nụ cười.

Đêm đó toàn thành phố hân hoan, tung bừng đón mùa lễ hội. "Nào, ông bạn của ta – nhà vua hỏi - ông đã tìm thấy điều ta yêu cầu chưa?". Tất cả cận thần có mặt đều cười lớn và cả chính nhà vua cũng cười.

Trước sự ngạc nhiên của mọi người, Bena đưa chiếc vòng ra và nói: "Nó đây, thưa đức vua". Khi nhà vua đọc dòng chữ, nụ cười biến mất trên khuôn mặt vua.

Trên chiếc vòng đó có khắc dòng chữ: "Điều đó rồi cũng qua đi".

(Trích từ <http://songdep.xitrum.net/nghehuatsong/118.html>)

Trong cuộc sống, qua đi là một thực tế không thể phủ nhận. Khi phủ nhận sự chóng qua của mọi thứ trong cuộc sống là khi con người ngừng sống và đang chết dần trong ảo mộng của cái tôi của mình. Nhưng khi con người ta biết chấp nhận nhiều hơn trong sự ra đi là khi ta biết sống khiêm tốn hơn, biết sống thực tế hơn, và đồng thời biết trân quý những gì ta đang có.